

[αρχική σελίδα](#) [άγρια ζωή](#)

Πέρδικά μου παινεμένη

by dasarxeio on 02/01/2015 • [\(0 \)](#)

«Κοιμάται ο ήλιος στα βουνά κι η πέρδικα στα χιόνια και μένα η κορούλα μου στα καθαρά σεντόνια...». Ισα που τη θυμάμαι τη φωνή της μάνας μου: απλή σαν παιδική, μελωδική, ακουγόταν σαν να ερχόταν από λόγκους. Οπως θυμάμαι και το τραγούδι της συνοδείας του γαμπρού όταν ήρθαν να παραλάβουν τη Βαγγελίτσα για την εκκλησία:

«Ξύπνα περδικομάτα μου μωρέ, κι ήρθα στο μαχαλά σου. Χρυσά στολίδια σου 'φερα μωρέ να πλέξεις στα μαλλιά σου...». Για το λαό μας η πέρδικα συμβόλιζε το θάρρος, την περηφάνια, την ευρωστία. Κι ακόμη: «Το λέει η περδικούλα του». Ή «έγινε περδικί». Στο δημοτικό τραγούδι δεν υπάρχει πουλί με τις χάρες της, ιδιαίτερες τις γυναικείες. Ομως πέρα από τα τραγούδια του έρωτα, του γάμου, της χαράς, υπάρχουν και τα τραγούδια του βουνού, της κλεφτουριάς, του αντάρτικου. Πρώτη η πέρδικα φέρνει την είδηση για τον πληγωμένο, πρώτη αυτή κλαίει το λεβέντη σκοτωμένο. «Μια περδικούλα κάθισε στου Ζήδρου το κεφάλι ...Ζήδρο μου, τ' είσαι κίτρινος, κίτρινος σαν λειμόνι...»

Η Μυθολογία τη θέλει πεντάμορφη νύμφη, η φήμη της οποίας τόσο ενόχλησε τη θεά Ηρα ώστε την γκρέμισε από την Ακρόπολη. Η Παλλάς όμως τη συμπόνεσε και τη μεταμόρφωσε σε πουλί. Στην πατρίδα μας γνωστότερες είναι η πέρδικα του κάμπου ή λιβαδοπέρδικα, η πιο τραγουδισμένη, όμως, είναι η πετροπέρδικα ή ορεινή πέρδικα. Τα περδικάκια από δυο μόλις ημερών είναι ικανά να αναζητήσουν τροφή με τη μανούλα τους.

Η αγάπη των γονέων για τα παιδιά τους είναι αδιήγητη. Οι Έλληνες έδωσαν σε πολλά χωριά το όνομά τους, ενώ τραγούδια της ακούγονται και χορεύονται στα πανηγύρια. Ερωτικά συνήθως.

Μα θυμάμαι και το συγκλονιστικό, που τραγουδιόταν στον Μοριά: «Μωρ' περδικούλα του Μοριά, κοσμοπερπατημένη, εφτού ψηλά που πέτεσαι και χαμηλά αγναντεύεις, μην είδες, μην αντάμωσες τους Κολοκοτρωναίους;»

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ

μέλος της ΕΟΕ

Πηγή: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ